

ρας, κι' δχι όχι τούς άφίνει νά δργιάζουν δπως αυτοί θέλουν. Πόσες σκέψεις λυπηρές, και άπογοητευτικές, δέ γεννάεις σ' έμάς τους: "Ελληνας ή ήγεμονική αύτη πράξης, που άποδειγματικά περίτριχα, διτή ο Νόμος είναι άνωτερος όπό κάθε Κυβέρνηση, φθάνει μόνο νά θέλης ή Ταξιαρχικής Του νά τὸν ἐφαρμόζει, έτσι ως και όν πρόκειται νά διατυπωθείσει δύνας τούς ή πουρήρους κι' άλλους τους βολευτάς; κι' άλλους τους θυγατρίους του χάρηται.

ΔΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

Η ΝΙΚΗ

Τ' ἀμείρα γόδι μᾶς νυκτιὰ ἐγιρόπειται
οὐτὶ ροσκομικούσι γένι σ' ου δευτῆ ποδιῶν οὐδὲ χάρη,
καὶ τέρα θραύσανταν οὐν τὸ γένος μον,
δε μη μεθοῖν κάτω διτ' τ' οὐδόγιο μο φεγγάρι.
Εἴραι τοῦ τόλα νικητῆς κ' ἔτεντερος στ' ἀληθεία
οὐκούπω τὴν ἀμφωτιάρικην αλλήν απὸ τη στάθια,
τιγας τανός επιλαδνοματικούς καὶ γέρνω τὴν τρομάρια
στ' ἀπόδειγμα τοῦ διείσθιον μον καὶ στὴν δεικνη λαχτάρα
Στελάνεις μεν θέλω θέσες ψυχεῖς δέν πρόσπειταν.
Στην δικρυοποτικεύονταν μον παθιάν, οὐδένα,
τὰ ρόδα θηραμβίκαν είναι τὸ γέλοιο σ' ου,
καὶ δέ μεθοῖν στις φωτεὶς νικητῆς κανένα!

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Η πλοιά: της Αμερικας έδημοτείσεις
έδω και λίγους μηνες ένα σπουδιώτιτο άρ-
ιθμον για τη Ελευθερία επιγέλλητα, τη ά-
ποιον μετανέρωμεν από την απάλια τον «Νομιμα»
μετανέρωμενό ατι: την αντιποτή συνεργά-
τη μητρ. κ. Ι. Γ. Σταματάκην. Τη ίμιθρον
αύτη, πον τόσο θηλυκία έφαρμάζεται καὶ στὰ
δικι μας έκπαιδευτικά χάλια, καὶ πον ίμ-
πορούν νά τὸ μελετήσουν καὶ νά τὸ λιθούν
π' οψι τους έκεινοι πον θά συνέλθουν τον
χρόνον στη Α' Εκπαιδευτικό συνέδριο, για
νά διωρίστουν τὰ χάλια αύτά, λέει τη έξης:

—Γιά κανένα μης δὲν είνε κριθή, διτη σύ-
μερα τη έκεινη έπαγγέλματι είνε πλημμυ-
ρισμένη καὶ διτη τη Πανεπιστήμιο φιρεύοντας
πολλούν νέους, σκορπίζει πολλά διπλόματα
καὶ ξερωγρίζει πολλούς μινδρίνους.

Καὶ τη πλημμύριμα αύτη γίνεται αιτία
ένος π' αλλ σωματικού. Υπάρχουν δικρ-
υόδοι πον άναγκασμένοι απ' την άκοντο

συναγωνισμό γυρίζουν σκαλίζοντας για ίπο-
θέσεις, ήντι νά περιμένουν νάν τοὺς έσθουν,
καὶ δὲν έχουν πειά έπάνω τους έκεινο τὸ σο-
βαρό καὶ τὸν αἰσιοδέπεια, πον μιὰ φορά ήταν
ένα σκιάχτρο μέσα στὸ δικαστήριο. Επίσης
βλέποντες γιατρούς πον τὴν γιατρικὴν τὴν κά-
νουν ζιοπιχανία. Δὲν λέμε για ίδιους, έννο-
εῖται. Δὲ λείπουν καὶ δικηγόροι καὶ γιατροί,
πον δὲ χωρίσει κακή ιπούσια κ' η πειά παρα-
μικρή γι' αύτούς. Εκεινο πον θέμε νά ποιημε
είναι διτη η «estruggle for life», η ζιοπάλη, διτη
είναι πολὺ πολὺ ζωηρό, λαγίζει τοὺς χαρα-
χτήρες. Ηρέπει κανεὶς νά ζηση!

Κύρτερα απ' αύτα τὰ χάλια, είναι άκοντη
πολυάριθμες οι οικογένειες πον σχεδιάζουν
τοῦτο τὸ παιδί τους νάν τὸ κάμουν δικηγόρο,
τὸ άλλο γιατρό. Οι στραβές γνωμες έχουν,
βλέπετε, πειθερην δύναμη παρό η Λογική! Τὰ
νιτινικά καὶ τὰ παλιά Ελληνικά δὲν
είναι άκοντη τόσοι καὶ τόσοι άνθρωποι πον τά-
χουν για ίδιγματα τρανά καὶ δὲν μπορεῖς
νάν τοὺς πείσμις, πον δέξει λαλίτερα νά
ξέρη κανεὶς καλλά δυό ζωντανές γλώσσες
παρά νά σκοτώνεται για ίνδρυτη μερική ξε-
ροκόμιστα απ' δυό γλώσσες πειθαμένες;

Τι γίνουνται έκεινοι οι νέοι μὲ τὰ τιπο-
τένια έφόδια για την ζωή, δσοι παίρνουν τὸ
δρόμο για τη έλευθερία έπαγγέλματι — πον
ώνομασθηκαν έτοι για ειρωνεία χωρίς άλλο,
άφού τις έχουν τόσο άκριθες τις έλευθερι-
τήτες;

Δέκα τοῖς έκατον απ' αύτοὺς, έκεινοι πον
έχουν δροκετή έξυπνάδη καὶ θέληση ένεργη-
τική τὰ χτυποῦν κάτω καὶ τραβιοῦνται. Οι
άλλοι είναι δικηγόροι δίχως δίκες, καθηγηταί
δίχως μαθητάς, γιατροί δίχως θεραπούστους.

Καὶ πον καταντοῦν οι άποκληροι αύτοί;
Κενηγούσι τίς θέσες, φίλοιν πονές, ζητια-
νεύονταν, παρακαλοῦν. χαλδωντας στὸν σηκα-
θερόν αύτό δρόμο τη νειότη τους, τὴν ίνσια
τούς την ίνετην την έλευθεριστία τους.

Είναι βέβαιο πον στραβό δρόμο πηδαν οι οι-
κογένειες έδω καὶ τόσοι χρόνια δέ λογαριά-
ζουν πον διλαΐζαν οι περιστάσεις, δὲν έρουν
τι γίνεται γύρω τους. Τὸ ελεύθερον θέμα σ' ο
έπι αγγελια πον τοὺς καρφώθηκε, πον
περιμένουν θάμψατα απ' αύτη, είναι πιλιά
κληρονομία. Είναι μιὰ θέση πον διάβηκε από
γενεά σὲ γενεά χωρίς κανεὶς νά συλλογιστῇ
πον δηρόη μιὰ ίμέρα πον τούτη δὲ θάνε πειά
παρά ένα δόλωμα. Γι' αύτη δὲ τὸ φάντασμα
ό γίνεται τον εύπόρου καλλιεργητῆς άφισε τὴν
πατρική του γῆ, κι' ο γιός τοῦ έμπόρου άφισε
τὰ γραφεῖα δόπον είχε τη ζεβαϊότητα πον θά
κερδίζει τὸ ψωμί του, κι' ο γιός τοῦ βιομη-

χάνουν παράποτε τὸ έργοστάσιο, δπου τὸν
καρτερούσε μιὰ έξαιρετική θέση!

"Αν οι γονεῖς έσκεφτουνταν καλλίτερα,
άντι νά κατατίξουν τὰ παιδιά τους στὸν
άξιωθρόντη λεγεόνα τῆς γιαροφορεμένης
κακομοιριάς. Ήτα τὰ διεύθυναν σὲ καλλίτερη
έπαγγέλματα. Ήσοι πον είναι τῷρα μέ-
τροι μωνάχα διδάκτορες τῆς νομικῆς καὶ τῆς
γιατρικῆς, καὶ περιμένουν απ' τὸν μέση, θά
ησαν οι πρώτοι, οι καλλίτεροι, ἀν έδουλευαν
σὲ μιὰ χειροτεχνία; οι καλοὶ τεχνίτες είνε
τόσο σπίννοι καὶ τόσο περιζήτοι!

"Ενας καλός τεχνίτης μπορεῖ τῷρα νά
κερδίσῃ στὸ Ν. Αφρική καμιά δεκαριά
χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνο. Ο τεχνίτης, ἐκτὸς
τούτου, αφίνει πάντα πολὺ εύκολα τὸ μέρος
πον δὲν τοῦ συμφέρει, ἀν, έννοεῖται, τοῦ
μεταθην στὸ σκολειό ένα ζειγάρι ένες γλωσ-
σες καὶ ἄν, στὸν τόπο του, δὲν τοῦ μάρανται
τὸ έπιχειρηματικό πνεῦμα καὶ τὸν κλίσην
της ζειγάρηα πον νά διέλοντι τὸν τούτο του.
Ενῷ ένας δικηγόρος η ένας γιατρός πον μό-
δις ζήτη στὸ δική του χώρα, τί θὰ κάνει στὸν
ζειγάρηα μὲ τὰ κουρέατα τὸν Ελληνικῶν
καὶ τὸν Αιτινικῶν;

Τὸ μεγάλο κακό είναι πον στὸν κοινωνία
μας, τὸν ποτισμένη άκοντη μὲ τὶς αριστοκρα-
τικὲς προλήψεις, τὸ δουλειά τῶν χεριῶν τὴν
θαρρούμενη ζειγάρη. Τὸνειρούμενη ζειγάρη. Τὸνειρούμενη
τεχνίτη, πον κερδίζει ἀντα τὸ ζηση του, δὲν
είναι τάχα, ο γιός του νά γοιφη «σὲ κανένα
γραφεῖο»; Δὲν πάει καὶ κάνει τὸ παιδί του
υπάλληλο, πολὺ συχνά χωρίς μέλλο, έκει
πον μπορούσε μαθαίνοντας τοι τὸ δική του
τέχνη νάν τοῦ διάσημη ζειγάρης ίμερας
έπιχειρησεως;

Είναι καρδία οι νοικιασμένες οικογένειες
νάνοιξεν τὰ μάτια τους καὶ νά ξαναπάρεν
σὲ ίποληψη τὴν χειροτεχνική έργασία, πον
ποτὲ δὲν έπρεπε νά ποτιμηθῆ.

"Ας πολλαπλασιάσουμε τὰ έπαγγέλματικά
σκολειά, δπου τὸ έπαγγέλμα συμβαδίζει μὲ
τὴ γενική πιθεύσην καὶ λαβαίνει τὸν αλη-
θινή της μορφήν. "Ετοι θὰ σωθοῦν οι νέοι
πον τῷρα, απὸ τὸν κακὸν διεύθυνση πον τὸν
δίνουν, χάνουν νά νερά τους καὶ δὲν απαν-
τοῦν στὸ δρόμο τους άλλο απὸ άπογοητευση
καὶ πικρία.

MAX.

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ „ΝΟΥΜΑ“ 1
ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ
ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Στο Σεβαστό μού κ. Αλεξ. Παλλή
Στο Λιβερπούτα

„Αφιεσόνω α' έσένα τὴ μετάρρεσή μου αὐτή, γιατί
θερό πον δέ θέλει τὸ δίκιο καὶ η έλεθρεια. Οι άγριωνές σου
γιὰ τὴ γλώσσα καὶ δτα σερήνης μαζή μὲ τοὺς ξλ-
λούς συναγωνιστές σου ζπέννους τὸ δάκτυλον ςτό, θνητούς
τὰ μέτα της γενιάς καὶ της έδειξην τὸ δρόμο πον
τρέπει νά πάρει, θάμη θέλει νά γράψει κάτι, θάμη θέλει
νά δουλέψει έλληνά γιὰ τὸ Έθνος.

„Οταν κατέπιεται τὴ μετάρρεση, αὐτή ένοιωσε, πῶς

μποστά του τὸ σημερόν „Ελληνας θτην έγραψε γιὰ
τοὺς κολυκες καὶ γευπούσε διάλπητα μὲ τὸ κεντρὶ τῆς
σάτυρης του τοὺς θευτοφιλόσοφους, τοὺς θευτοφήτορες,
τοὺς θευτοποιητές κι' άλλους· έκείνους τοὺς θάτείους τύ-
πους, πον τόσο πολλοὶ βρίσκουνται καὶ σήμερον στὴ γήρα
μας.

Καὶ τώρα λίγα καὶ γιὰ τὴ μετάρρεση μου. Ακολού-
θησαν σ' κύτη δύο τρέπους: δπου ταριένει τὴ σημερνή
φρήση μὲ τὴ φρήση τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τὸ νόημα δὲ γι-
λλεῖ καθόλου, έκενα μετάφραση κατὰ λίξη. Μά δπου
γιὰ νά σώσω τὸ νόημα ήταν θάναγκη, νὰ ζεψύω πολὺ
λίγο ήπ' τὸ κείμενο έκενα κάτι: σὸν περιέρρεση. Σὲ με-
ρικές μεριές θά ζειε διάναγνωση; καὶ κάπιες σημειώσεις
πότε φάνονται καὶ πότε μιλάνε τὸ διάφορο περίστατο τοῦ
διάλογου. Τὶς έβηλα γιὰ κείνους πον δὲν είναι συνειδητό:
καθόλου μὲ τοὺς άρχοντας διάλογους, κι' έτσι: σὸν διάλη-
κτους κάτι, πον γιὰ μοιάζει μὲ τὴ σύγγραμη κωμωδία, νὰ
νοιώθουν γιατί καὶ πότε μιλάνε τὸ ένα καὶ τὸ έλλο περίστατο.
Καὶ γιατί νά θέλω μ' κύτη τὸν τρόπο δια Τίμωνας» έ-
γεινε κωμωδία, πον νομίζω πῶς μπορεῖ νά πειχτεῖ καὶ
τὸ δέκτηρο.

Δὲν έχω καμιά φιλολο

ΜΙΑ ΡΟΥΚΕΤΑ

έργικται από τις στάλες μαζί 'Αθηναϊκής έφημερίδης πρωχθές αιώνιμη, άλλη και σαν ρουκέτα ξέσπασε στήν στιγμή, χωρίς να την ίδη καλλικράτης καλλικράτης, χωρίς να θυμιτοῦ, χωρίς να την σχολιάσῃ. 'Οποις έγεννανθηκε, ετοί κ' απέθανε, απαρατίθοται. Καὶ ή ρουκέτα αὐτὰ ήταν ή είδησε οτι δι. Διαλογίαννης εί- οιστει εἰς συνεννόησην μὲ τὸν Ἐθνισθό ουγγρενῆ κ. Μαραστᾶν, ἀγωνιζόμενος νὰ τὸν πείσῃ νὰ θεχθῇ τὸν ὑποψιφιότητα τῶν Δι- μύρχων 'Αθηναϊών.

Μάπως ή είδησε αὐτὰ ήταν ἦν εἶδος δο- κιμαστικῆς βολῆς γιὰ νὰ ίδοιν εἰς ἐνδιαφερό- πενον ποιὸν ἐντύπωτον θὰ κάνη; "Αν εἰν' ἔτοι, δὲν θι 'χεινινιν κι μέλινι ἐνθουσιασμένοι, αἴφοι καὶ διον τὸν ἐπρότεξαν, δὲν τὸν ἐνχολίασαν εἰνοϊκά γιὰ τῷς ἐνδιαφερούμενος.

Διότι ὅπως κανένας δὲν ἀρνεῖται πῶς δι. Μαραστᾶς εἶνε τοῦδε ἄνθρωπος δ' ὅποιος τινὴ προμητικῆς τὸ 'Ελληνικὸν ἀνομία στήν Ερωτήν καὶ παροτέρει μὲ ἀπλοχεριὰν τῶν δι- ουτορύθμων του γιὰ τὸ καλὸ τῆς πραγματικῆς του πατρίδας, ἔτοι κανένας πιᾶτι δὲν ἀρνεῖται πῶς δὴ εἶχε ἐξασθαλιούμενον τὸν πινυ- γρικὸν ἀπιτεχνὸν του, ἀν ἐδεχίτινε—ζλέ- πετε παίρνοντες στὴ συνηρῷ τὸν εἶδοι!—τὸν ὑποψιφιότητα κ' ἔβγαινε μάλιστα καὶ Δι- μαρχος.

Καλὸς ἀνθρωπὸς ήταν κι δι. Μελᾶς, καλὸς κι δι. Φιλάρητος. Κι ὅμως ἀπέτυχαν κ' οἱ διο- πινγρικῶν. Διότι γιὰ νὰ διοικῆσῃ κανένας τὸ Διμός μαζὶ δὲν φτίνει νᾶχη μόνο καλω- στήνιν καὶ παρίδεις. Πρέπει νᾶχη καὶ κάτι ἄλλο ποὺ λέγεται θέλησις καὶ τὸ κάτι ἄλλο αὐτὸν πρέπει νά συνδέεται ἀπὸ ἀταλέ- νια νεῖρα κι ἀπὸ γιφοκίνδυνο χαρακτῆρα,

ΠΡΟΣΩΠΑ : Τίμιωνας, Διας, Ήρμης, Πλούτος, Φτώχεια, Γναθωνίδης, Φιλιάδης, Δημήτης, Θρησκεία.

Φθίνεται δι Τίγρωνας τὲ μιὰ ἔρημη ἄκρη, καντά στὸν 'Υμηττὸν, ἐλεινές κι ἀκεδίνκρυτος, ντυμένος μὲ προ- διά, νὰ σκέπτει καὶ ν' ἐνεκκατεῖξε τὴν ἥξιν μὲ πολὺ κόπο. Μιὰ στιγμὴ στέκεται καὶ κατέθηται πρὸ τὸν οὐ- σχύν, λίει μονήρος του!)

Τίμ. Ω Δια φίλαρκε, καὶ φίλοξενιάρη, καὶ συντροφίαρη, καὶ σπιτιάρικε, κι' ἀστραπορύγητη, κι' ἔρκοπικε, καὶ συνεφομαζωχτή. καὶ πολιμέντη, κι' δι, τοῦ ἄλλο παρατσούλι: τοῦ καλῶν οἱ σκεπ- σμένοι ποιητὲς, πρὸ πάντων ἀμάχονταν τὰ μέ- τρα, γιατὶ τότες, κανοντάς σε μὲ πολλὰ ὄνόματα, τοὺς στυλόνεις τὸ μέτρο ποὺ γιρμέτεται καὶ παρ- γιρμέτεις διο μέρος γάσκει στὴν ἀρμονία ποὺ εἶνε τῷρα ἢ πολυβούητη ἀστραπὴ καὶ τὸ μπουμπου- νητὸ καὶ τὸ σταχτικόνει κι' ἀστραπτερό καὶ τε- μερό ἀστροπελεκή; μωρολογίες δειγμούνται δι' αὐτὰ καὶ καπνὸς ἀτεχνῶν τοικτικῶν, ἔξον ἀπὸ τὸν κρότο τῶν ὄνομάτων. Καὶ τὸ περιστρούμονο σου διπλο, ποὺ κόρει μωκρὰ καὶ τῷρες πρόγειο, δὲν ξέρω πῶς έ- στιν τὸν διότελο καὶ εἶνε κρέα καὶ δὲ τοὺς τόκεται οὔτε μὲ σπίθη θυμοῦ γιὰ τοὺς ἀδικους. Περπ-

δταιν πρόκειται μὲ τὸν θέλοντο του καὶ μόνη νάγωνισθῆ κατὰ τῆς πεισματάρικης ἀντιδρί- σεως ποὺ δρθόνεται αὐθαδέστατα μπροστά σὲ κάθε γενναία πρᾶξη στὸν τόπο μας καὶ κατ' ἔξοχην στὸ Διμό μας.

Αὐτὸν εἶνε τὰ κυριώτερα προσόντα τοῦ Δι- μύρχου μας, αὐτὰ τοῦ ἐνδιαφέντα τὸν νίκην ἔως τῶρα κι' αὐτὰ τοῦ ἔχουν ἐξασθαλίσει τὸν νίκην τοῦ μέλλοντος.

'Ο κ. Μαραστᾶς ἀς καθήση στὸν 'Οποσσό. Τί θέλει νάνακατευθῆ μαζῆ μας, νὰ μᾶς γνω- γιαρ καὶ νὰ μᾶς σιχαθῆ. Τὸν ἀνθρωπό μας ἐ- μεῖς τὸν εἴρηναμε. "Αν θέλουμε δὲ νὰ δειξουμε τὸν εὐγνωμοσύνην μας στὸν γενναιόδωρο ὄμο- γεννα τῆς 'Οδησσοῦ, ἔχημε τίσα ἀλλα μέση, μποροῦμε ἀκόμη καὶ ἀνδριάντα νὰ τοῦ στή- σουμε.

"Αν ἐπιμένει ἐν τούτοις δι. Διλιγιάννης νὰ τὸν φέρῃ ἐδῶ καὶ νὰ τὸν γιην στὸν ποδι- τική, ἀμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ τοῦ μεταβιβάσῃ τὸ Πρωθυπουργικό του Χαρτοφυλάκιον. 'Ως Πρωθυπουργός τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουν χί- λιες πιθανότητες πῶς θὰ ευδικιμησῃ. 'Ενω- ώς Δάμαρχος τοῦ θησαυροῦ ἐκπομ- μόρια βεβαιότητες πῶς θὰ ποτέ χρηματο- κῶς. Λέτο εἶνε ή ἀληθεία. Δὲν τὸ παραδέ- χεσθε;

ΝΑ ΜΑΣ ΖΗΣΗ

ἡ γραπτὴ μαζί: 'Αστυνομία ποὺ ἀπὸ μεγάλη φίλανθρω- πία της ἔβαληκε μὲ τὴν δράση της νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ζεγάσουμε τὸ σταφιδικὸν καὶ τὶς ἄλλες ἀγδίες καὶ νὰ ξεσκάσουμε λιγάκι.

Καταγγέλλεται: ἔνας Οἰαστὸς τοῦ Πειραιῶς διτ- έκλεψε μίαν μετάφραστην ἀπὸ ἔναν ἄλλον 'Αθηναϊ- κὸν θίασον. 'Η Εἰσαγγελία διατάσσει — ἀν εἰχε δικαιώμαχ ἡ σῆμα, ἀλλο ζέτημα — νὰ κατασχεθῇ ἡ μετάφραστη. 'Η Αστυνομία ἐκτελεῖ τὴν διαταγὴν τῆς Εἰσαγγελίας.

"Ο θίασος δύως τοῦ Πειραιῶς ισχυρίζεται καὶ πολὺ δικαιώμας πῶς ἡμποροῦσε νὰ ἔχῃ καὶ κύτος μιὰ μετάφραστην ἔνδος ἔργου, χωρὶς νὰ τὴν ἔχῃ κλέψει ἀπὸ ἄλλον. 'Αλλ' ἐπειδὴ Εἰσαγγελία καὶ 'Αστυνομία δὲν χαρπαζίζουν ἀπὸ τέτοια λογική, ἡ θίασος γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς μπελλάδες, ἀλλάζει τὸν τίτλο τῆς κωμῳδίας, καὶ ἀπὸ 'Σίρη, Χάρη καὶ 'Ιάφει' τὸν κάνει: 'Χίρη, Σάρη καὶ 'Ιάθερ' καὶ τὴν παρουσιάζει στὴν 'Αστυνομικὴν λογοκρίσιν ὡς καινούργια κω- μῳδία.

"Ο θίασονος κ. Σάρρος, δὲν ἐντεπιλέγεται τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πολυχροτάτης αὐτῆς ἴντολῆς, δὲν πεί- θεται πῶς πρόκειται περὶ καινούργιου ἔργου, καὶ

παρακολουθεῖ τὴν παράστασιν ἀπὸ τὴν πλατείαν τοῦ θεάτρου μὲ τὰ χειρόγραφα τῆς κωμῳδίας στὸ χέρι. Φαντασθῆτε εἰκόνα! Κ' ἐπειτα φωνάζουν μερικοὶ ἀπαισιόδοξοι, πῶς δὲν εἶνε δημοφρη τὸ ζωή, δταν μάλιστα καινένας ζῆ, στὸ Ρωμαϊκό!

ΣΥΖΗΤΕΙΑΙ

πολὺ στὸν Γερουσιαστικὸν κύριον τοῦ Ζαγκαράτου ένα σγέδιον ἀρ-νουρέθ πολέμου μεταξὺ Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας.

Τὸν λόγον έχει ζητεῖ Γερουσιαστής, δ' ὅποιος ἐ- δρούσε καὶ κατὰ τὸν 'Ελληνοτουρκικὸν πό- λεμον.

— Παίρνουν οἱ Βουλγαροί πέντε δέκα χιλιάρικες μπουκάλες γεμάτες μὲ μικρόβια, μπαίνουν κρυφά μέσον στὴν Πόλη, ἀνοίγουν τὶς μπουκάλες, σκορ- ποῦν τὰ μικρόβια στὸν ἄρεα κι' ἔντος Τουρκίας ἔπειτα. Τὸ ίδιο κάνουν κ' οἱ Τούρκοι. Μπαίνουν στὴν Σόρια, ἀνοίγουν τὶς μπουκάλες τους, ἀφίνουν τὰ μικρόβια νὰ βρούν ζέω...

— Ο κ. Γερουσιαστής δικαιούεται πῶς τὴν Ιδέαν κύτην τὴν ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν «τελευταίαν ζώσαν- μιας φιλαληθεστάτης καὶ «καλῶς πληροφορημένης» πάντοτε 'Αθηναϊκῆς ἐφημερίδας.

Καὶ τὸν πιστεύομεν.

ΔΕΝ ΕΠΕΣΕ

ξύλο στὴν Βουλὴ προσήγει τὴν νύκτα. Μόνον λόγια καὶ φοβέρες καὶ τρέματα δοντιῶν καὶ ἐπιδείξεις πολεμικῶτα- τες γρόνιων. Τί κρέμε! Μὴ τοῦτο οἱ θύμοι πατέρες μης τόσο ἔξερπλιτησαν πὼν κάτις δὲν εἶνε Ικανοὶ δηγοί μόνον τὴν πατρίδαν νὰ σύστουν, ἀλλ' οὔτε νὰ δικησούνε γιὰ νὰ δικιολογήσουν τὴν ἐπιγορήγηση: ποῦ τοκεῖνται ἀπὸ τὸ Κεν- τρικὸ τεμένος.

Δὲν ξεγυνοῦνται τούλαγχιστον οἱ Ηρύχοι: ίδε— μὲ έπε- ουνταν καὶ τοῦτο μ' τὶς κλητεπλήρεις δικαιολογίες της πορε- ρᾶς ξετρεπτείσας τους— νὰ τοὺς θρησκευοῦνται μὲ τὶς σκύλες

ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

έγειται κάμει τὶς δύο φορὲς ποῦ θρήνε τὴν ἀρχὴν δ. κ. Δηλιγιάννης. Καὶ τὴν τρίτη φορὰ ποῦ θρήνε τόρε, ἐπρεπε ἀπὸ ιστορικὴν ύπογρέωσι νὰ κάνῃ καὶ τρίτο πόλεμο.

— Επειδὴ δύως ἔτυχε νὰ τέλησης καλὰ μὲ τοὺς Τούρκους, οἱ ὅποιοι μάλιστα καὶ τὸν ἐπιρατημοφό- ροργαν, ξεκαίει τὸν πόλεμον ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, τον ἔκαμε δηλ. ἐμφύλιον πόλεμον, μὲ τὰ σταφιδικά.

Θέλουν μερικοὶ νὰ ποῦνε πῶς δικαίος τοῦ πόλεμος ήταν καὶ διόπλιμος τοῦ Εύπαγγελίου. Ηιθανόν νὰ έχουν δίκαιο. Έμεις δύως ἔδω ἀναφέρομεν μόνον

καὶ κάθε σταθματικὴ τίτανε ποτάμι καὶ γιὰ μὲ στιγμὴ τέτοιος κατακλυσμὸς ἔγινε στὸν κατρὸ τοῦ Δευτερίων, δταν δῆλα βούλαξην κάτου ἀπὸ τὸ νερὸ, ποῦ μόλις σώθηκε, ρίγνοντάς το τὰ νερὰ στὴ Λιάκωνα, κάποιο μπαυλάκι, ποῦ κλειστὸς μέσον του λίγη μαγιά τῆς ανθρώπινης γενιάς, γιὰ νὰ γεννηθῇ ύπτερα περσέτερη κακία. Καὶ τώρα νὰ- πολαβίσεις ἀπὸ αὐτοὺς τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς ἀνε- μικλιδίας σου. ἀφοῦ κανένας πιὰ δὲ κάνει θυτίες γιὰ τιμή σου, οὔτε σὲ στολίζει μὲ στεφάνικ, ἔξω τὸ κάνει: γιὰ τὰ παραγόμενα τῆς γιορτῆς τῶν Ολυμπίων, κι' αὐτὸς σχῆμα πολλές γέρους τὸ νομίζει πολὺς τὸν οὐρανό τοῦ Κρόνο, ὡς πιὸ δυνατὲ ἀπὸ τοὺς θεούς, λησμονῶντας τὴν ἀξία σου. Αφίνω κατὰ μεροῖς πῶς εἶνε τὸ πόσες φορὲς ὡς τὰ τώρα σου γῆδοσαν τὸ ναό· μερικοὶ μάλιστα βάλλουν γέραι κι' ἀπόκνου σου στὴν Ολυμπία, καὶ ἐστι, ποῦ βροντᾶς στὰ ψηλά, βαρέθηκες νὰ σηκώσεις τοὺς σκύλους, κι' νὰ φωνάξεις γιὰ τὴν θολίθεια τοὺς γ